

BLIJF
WAAR

SHARON BOLTON

JE
BENT

literaire thriller

Over het boek

De twaalfjarige Barney heeft dingen gezien die een kind niet zou moeten zien. Hij raakt geobsedeerd door een serie moorden in zijn buurt omdat hij, net als iedereen, weet dat de moordenaar opnieuw zal toeslaan. En het slachtoffer zal opnieuw een jongen zijn, zoals hijzelf. Het lichaam zal volledig leeggebloed worden achtergelaten op een van de strandjes aan de Theems. En dit kan elk moment gebeuren. Maar er is nog iets, een geheim dat Barney liever niet had geweten, dat hij met niemand durft te delen. Want wie zou een jongen van twaalf geloven?

Naast Barney en zijn vader woont Lacey Flint, een jonge politieagente die wegens een traumatische gebeurtenis voor onbepaalde tijd thuiszit. Er is geen enkele reden voor haar om bij de gebeurtenissen betrokken te raken. Maar het blijkt onmogelijk om erbuiten te blijven. Met alle gevolgen van dien...

‘Bolton is de koningin van de psychologische thriller.’ –
HUFFINGTON POST

‘Wat heerlijk eng!’ – TESS GERRITSEN

Over de auteur

Sharon Bolton (1960) woont in Londen, waar veel van haar thrillers zich ook afspeelen. Ze is winnaar van de Mary Higgins Clark Award en genomineerd voor de ITW Thriller Award, de CWA Gold Dagger en de Barry Award.

Van dezelfde auteur

Bezwinging
Bloedschande
Offerande
Zielsgeheim
Nachtmerries

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg [@AWBruna](https://twitter.com/AWBruna) op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Sharon Bolton

Blijf waar je bent

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel
Like This For Ever
Copyright © S.J. Bolton 2013
Vertaling
Anda Witsenburg
Omslagbeeld
© Arcangel Images / David & Myrtille
Omslagontwerp
Studio Jan de Boer
© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0514 8
NUR 305

*Voor Hal, die ik in ieder kind in dit boek terugzie;
en voor zijn vriendjes, die bereidwillig meededen.*

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

‘Weet je dat vannacht, als de klok twaalf uur slaat, alle slechte dingen in de wereld de macht hebben?’

Dracula, Bram Stoker

Proloog

‘Ze zeggen dat het net is alsof je door warme boter gaat als je in jong vlees snijdt.’

De therapeut zweeg heel even. ‘En is dat zo?’ vroeg ze.

‘Nee, dat is onzin.’

‘Hoe is het dan?’

‘Nou, het eerste deel is makkelijk, dat klopt. Het splijten van de huid, de eerste druppels bloed. Het mes doet eigenlijk het werk voor je als het maar scherp genoeg is. Maar na die eerste snee moet je behoorlijk hard werken.’

‘Dat kan ik me voorstellen.’

‘Om te beginnen vecht het lichaam terug. Zodra je begint te snijden, probeert het zichzelf te herstellen. Het bloed begint te stollen, de slagader of ader of wat je maar hebt geraakt probeert weer dicht te gaan en de huid produceert dat kleverige, gelige spul waardoor uiteindelijk een korst ontstaat. Het is echt niet zo makkelijk na die eerste snee.’

‘Het gaat jou vooral om die eerste snee, begrijp ik dat goed?’

De patiënt knikte instemmend. ‘Absoluut. Op het moment dat het mes de huid raakt, is het lawaai in mijn hoofd bijna ondraaglijk – ik heb het gevoel dat mijn schedel op barsten staat. Maar dan is daar die eerste druppel bloed, en de volgende, en dan stroomt het er gewoon uit.’

De patiënt leunde nu geestdriftig naar voren alsof de bekentenis, nu hij er eenmaal mee was begonnen, niet meer te stoppen was.

*‘Ik zal je vertellen hoe het is: het is als die eerste hevige sneeuw-
bui in de winter, als alles plotseling heel mooi is en het overal*

doodstil wordt. Nou, bloed doet precies hetzelfde als sneeuw. De pijn is opeens onbelangrijk en het lawaai in mijn hoofd is verdwenen. Door die eerste snee ben ik op een totaal andere plek beland. Een plek waar, eindelijk, vrede heerst.'

Zachtjes, bijna verontschuldigend, sloot de therapeut haar aantekenboek. 'We moeten nu stoppen,' zei ze. 'Maar dank je, Lacey. Ik geloof dat we eindelijk vooruitgang boeken.'

Deel een

1

Donderdag 14 februari

Hij droeg het verdriet altijd met zich mee. Een doffe druk in zijn borst, een bittere smaak in zijn mond, een nauwelijks in te houden zucht vlak voor zijn volgende ademhaling. Meestal kon hij net doen of het er niet was, hij was er in de loop der jaren aan gewend geraakt, maar op het moment dat hij zijn focus van het nu naar het belangrijke voelde verschuiven was het er weer, als een gedrocht dat zich onder het bed verschulde. Diep, aanhoudend verdriet.

Barney wachtte tot de Big Ben de vierde slag van acht uur liet horen voor hij de brief in de brievenbus duwde. Het verdriet werd een beetje minder, hij had alles goed gedaan. Deze keer zou het kunnen lukken.

Nu de belangrijke taak achter de rug was, begon hij zich weer te ontspannen en dingen op te merken. Iemand had een poster op de dichtstbijzijnde lantaarnpaal gehangen. De foto van de vermiste jongens, de tienjarige tweeling Jason en Joshua Barlow, besloeg het grootste deel van het karton in A4-formaat. Ze hadden allebei donkerblond haar en blauwe ogen. De ene jongen glimlachte, zijn nieuwe blijvende tand ongemakkelijk groot in zijn mond; de andere was de serieuze van het tweetal. Beiden werden omschreven als 1,40 meter lang en slank voor hun leeftijd. Ze zagen er precies zo uit als duizenden andere jongens die in Zuid-Londen woonden. Net als de twee, misschien drie, die voor hen vermist waren geraakt.

Iemand keek naar hem. Barney wist altijd wanneer dat zo

was. Dan kreeg hij een gevoel – niets lichamelijks, nooit het prikkelen tussen de schouderbladen of het koude ijzige gevoel in zijn nek, maar alleen een overweldigend besef dat er iemand anders in de buurt was. Iemand die zijn aandacht op hem gericht had. Hij voelde het, keek op, en daar was zijn vader met die vreemde, bedachtzame glimlach op zijn gezicht alsof hij naar iets fantastisch en intrigerends keek en niet alleen maar naar zijn elf jaar oude zoon. Of zijn lerares, mevrouw Green, met de opgetrokken wenkbrauwen die aangaven dat hij weer had zitten dagdromen.

Barney draaide zich om en zag door het raam van de kranten- en tijdschriftenwinkel dat meneer Kapur op zijn horloge tikte. Hij zette zich af en gleed soepel naar de deur.

‘Je bent nog laat op straat, Barney,’ zei meneer Kapur, zoals hij de laatste paar weken steeds had gedaan. Barney trok de deur van de koelvitrine open, stak zijn hand naar binnen en pakte een blikje cola.

‘Vijftig pence min tien procent personeelskorting,’ zei meneer Kapur, zoals altijd. ‘Vijfenveertig pence, alsjeblieft, Barney.’

Barney overhandigde zijn geld en stopte het blikje in zijn zak. ‘Ga je nu rechtstreeks naar huis?’ vroeg meneer Kapur. Zijn laatste woorden werden overstemd door de bel toen Barney de deur opentrok.

Barney glimlachte naar de oudere man. ‘Tot morgen, meneer Kapur,’ zei hij terwijl hij de rits van zijn jas een beetje verder dichttrok.

Een felle wind blies vanaf de rivier toen Barney snelheid maakte op zijn rollerskates en in oostelijke richting reed, over plaveisel dat nog glom van de regen. De wind bracht de geur van diesel en vocht met zich mee en Barney had het gevoel, zoals hij altijd had, dat de rivier hem probeerde te grijpen. Hij stelde zich voor hoe die buiten zijn oevers wist te treden; ondergrondse doorgangen, afvoerpijpen en rioolbuizen vond en tot in de stad doordrong. Altijd als hij in de buurt van de ri-

vier was moest hij denken aan zwart water dat onder de straat stroomde, een invasie die zo subtiel was, zo behoedzaam dat niemand behalve hij het op zou merken voor het te laat was. Hij had zijn vader ooit over zijn angst verteld, maar die had gelachen. ‘Ik denk dat je een paar basale natuurwetten vergeet, Barney,’ had hij gezegd. ‘Water stroomt niet naar boven.’

Barney had het er nooit meer over gehad maar hij wist heel goed dat water soms wel naar boven stroomde. Hij had foto’s van een ondergelopen Londen gezien, gelezen hoe de bedding van de rivier niet in staat was geweest om de combinatie van hoge springvloed en enorme watermassa’s die stroomafwaarts liepen binnen te houden. Het water had zijn kans op vrijheid gegrepen, was over zijn oevers gesprongen en bulderend als een woedende menigte door Londen getrokken.

Het kon gebeuren. Het had gesneeuwd in de Chiltern Hills. De sneeuw zou smelten, het dooiwater zou via de kleinere zijrivieren naar beneden lopen tot in de Theems, die voller zou raken en sneller zou gaan stromen naarmate hij dichterbij de buurt van de hoofdstad kwam. Barney ging sneller rijden terwijl hij zich afvroeg hoe hard hij zou moeten skaten om het water voor te blijven.

Toen Barney bij het wijkcentrum kwam, zag het gebouw er verlaten uit. Er brandde geen licht dus zelfs de beheerder was al vertrokken, wat betekende dat het over negenen moest zijn. Met een bekend gevoel van angst keek hij op zijn horloge. Hij had kort na acht uur afscheid genomen van meneer Kapur. Op zijn rollerskates was het tien minuten vanaf de winkel. Het was weer gebeurd. De tijd was onverklaarbaar verstreken.

Een stem vanachter de muur, het geluid van wielen op ijzer. De anderen wachtten op hem op de binnenplaats, maar plotseling wilde Barney niets liever dan rechtstreeks naar huis gaan. Vroeg of laat – vroeg als hij slim was, en dat was hij toch? Iedereen was het erover eens dat Barney intelligent was, een beetje eigenaardig soms, maar heel snugger – zou hij iemand

moeten vertellen over die uren die hij kwijt was.

Een laag gelach. Hij dacht dat hij zijn eigen naam hoorde. Barney drong zijn zorgen naar de achtergrond en skatete de hoek om. Het wijkcentrum was ooit een kleine victoriaanse fabriek geweest. Er waren diverse bijgebouwen en een geasfalteerde binnenplaats. Om het terrein stond een hoge bakstenen muur met daarop een ijzeren reling. In het hoofdgebouw waren een bibliotheek, een crèche, een naschoolse opvang en een jeugdclub. Barney en zijn vrienden gingen een paar avonden per week naar de jeugdclub, maar pas als het wijkcentrum gesloten was, werd het hun eigen plek.

In het steegje aan de achterkant stak Barney zijn hand uit naar de losse reling en maakte zich klaar om zich op te hijsen.

In deze stad word je altijd in de gaten gehouden.

Waar kwam dat nu ineens vandaan? Waarom moest hij, uitgerkend nu, terugdenken aan het praatje dat de wijkagent op school had gehouden? Ze had verteld dat iedere inwoner van Londen ervan uit kon gaan dat hij een paar honderd keer per dag op video werd opgenomen. Maar Barney wist absoluut zeker dat er in het steegje en de omringende straten of bij het wijkcentrum geen camera's hingen. Dat was een van de redenen waarom zijn clubje daar bij elkaar kwam.

Hij liet zijn ogen langs de rij huizen aan de overkant glijden, zoekend naar licht dat door een raam scheen, geopende gordijnen, de glans van ogen die zouden bevestigen wat hij al wist – dat er iemand naar hem keek. Niets.

Maar het was wel zo, en met die absolute zekerheid begon het te bonken in zijn borst alsof zijn hart plotseling in een hogere versnelling was gegaan. Oké, hij was in de stad waar vijf jongens van zijn leeftijd in evenzovele weken waren verdwenen, in zijn eentje in precies dat deel van Londen waar ze allemaal hadden gewoond, en iemand die hij niet kon zien keek naar hem.

Barney krabbelde door het gat in de reling met de rollerskates nog aan zijn voeten, wetend dat het een stomme actie

was, maar dankzij adrenaline en vastbeslotenheid wist hij toch omhoog te komen. Hij rolde naar voren. Goed, aan welke kant van de muur waren de ogen? Aan de kant van de straat of van de fabriek? Gescheiden van hem door ruim twee meter massief victoriaans metselwerk en een ijzeren reling of hierbinnen met hem opgesloten? De inhoud van zijn maag voelde aan als koud lood toen hij besepte dat hij net misschien wel de grootste fout van wat een zeer kort leven zou worden had gemaakt.

Hij kon de anderen niet meer horen. Op dit moment waren er alleen nog maar een elf jaar oude jongen, een heel hoge muur en een onzichtbaar paar ogen.

Recht vooruit, tussen Barney en de grote binnenplaats, was het indianendorp: vijf kleine wigwams waar de jongere kinderen overdag in speelden. Zelfs op een gewone avond kon Barney er niet naar kijken zonder zich voor te stellen dat er iemand – misschien een peuter die was achtergelaten door een verstrooide ouder – vanuit het donker naar hem gluurde. Hij vond het nooit prettig om 's avonds in de buurt van het indianendorp te zijn, zelfs zonder... hij controleerde elke donkere tent vanbinnen voor hij verder liep. Niets.

Niets wat hij kon zien.

Vlak achter de wigwams was een van de schilderingen die op de binnenmuren waren aangebracht. In het rood geklede piraten, hun blik gericht op de mogelijke buit, klemden zich vast aan de reling van een galjoen op een woeste zee. Overdag waren de muurschilderingen vervaagd en zag je hier en daar bladderende verf. In de donkere uren werden ze door de oranje gloed van de straatlantaarns tot leven gewekt. De groene bossen om de hekken hadden diepte en wekten de illusie van geheimen die zich verscholen achter enorme bomen, de nachtelijke sterrenhemel achter de skateboardbaan leek oneindig. Zonder het onbarmhartige licht van de zon leken zelfs de piraten naar hem te kijken.

Eindelijk kon hij, vanaf de hoek van het fabrieksgebouw, het vierkante plein zien dat het hoofdgedeelte van de binnen-

plaats vormde. De opluchting deed bijna pijn. Boven aan de halfpipe zaten vier onbeweeglijke figuren. Zijn beste vriend, Harvey, daarnaast Sam en Hatty, twee kinderen uit Harvey's klas, en verder Lloyd, die een paar jaar ouder was. Door het licht van de straatlantaarn achter hen leken ze helemaal in het zwart gekleed. Barney ving een glans van ogen op toen een van hen rondkeek. Hij kon ook de piepkleine, oranje gloed van een paar sigaretten zien. Bij de aanblik van zijn vrienden, die deden wat ze altijd deden en volkomen op hun gemak leken, voelde Barney zich rustiger worden. Deze keer hadden zijn instincten het mis gehad.

Een onverwacht geluid, hard en schrill, klonk recht boven zijn hoofd. Toen sprong iemand naar beneden en greep hem bij zijn keel.

2

De kinderen waren mooi. Ze lagen met opgetrokken knieën op hun zij, als lepeltjes tegen elkaar. De vingers van de voorste jongen zagen eruit alsof ze op het punt stonden te bewegen en zich te strekken omdat het zonlicht en zijn inwendige klok hem vertelden dat het tijd was om wakker te worden. Zelfs in het flauwe licht in de tent zag hij er niet dood uit. Net zomin als de achterste jongen die tegen hem aan gekropen lag met een arm losjes over de borst van zijn broer geslagen.

‘Chef!’

Dana schrok. Ze had haar gehandschoende hand uitgestoken naar het voorhoofd van de dichtstbijzijnde jongen, waar een vochtige haarlok naar voren was gevallen. Ze had op het punt gestaan hem uit zijn ogen te vegen, op de manier zoals een moeder zou doen. Dat wilde ze nog steeds – de lok naar achteren strijken, dekens over hun schouders trekken om hun huid te beschermen tegen de nachtlucht, zich vooroverbuigen en haar lippen over de zachte wangen laten glijden.

Stom. Ze had geen kinderen en nog nooit eerder in haar leven moedergevoelens gehad. Dat die nu moesten gaan opspelen, dat een paar dode, tien jaar oude jongens degenen waren die ze opwekten...

‘Chef,’ herhaalde de andere levende aanwezige in de tent, een gezette man met dun rood haar en een terugwijkende kin. ‘Het tij komt heel snel op. We moeten ze hier weghalen.’

Hoofdrechercheur Dana Tulloch van het onderzoeksteam voor zware misdaden van bureau Lewisham liet zich door brigadier Neil Anderson overeind helpen. Ze liepen de politie-

tent uit en de geur van zout, rottende planten en dieselolie die 's nachts bij de getijderivier de Theems in de lucht hing kwam hen tegemoet. De wachtende menigte op Tower Bridge golfde van verwachting. Licht flitste toen iemand een foto van hen nam.

Terwijl zij en Anderson wegliepen, namen anderen heel snel hun plaats in. Over iets meer dan dertig minuten zou het gebied diep onder water staan. De twee rechercheurs liepen over het strand naar de kademuur.

'Pal onder Tower Bridge,' zei Dana, terwijl ze omhoogkeek naar de enorme stalen constructie. 'Een van de bekendste monumenten van Londen en daarbij ook nog een van de drukste plekken. Wat denkt hij wel?'

'Het is een brutale klootzak,' stemde Anderson in.

Dana zuchtte. 'Wie was het eerst ter plaatse?' vroeg ze.

'Pete,' antwoordde Anderson, terwijl hij om zich heen keek. 'Hij was hier net nog.'

Dana zag dat nog meer forensisch onderzoekers voorzichtig naar beneden kwamen over de Horsleydown Old Stairs, de glibberige betonnen trap die de enige toegang vormde naar dit deel van de oever.

'Hij vermoordt ze sneller, Neil,' zei ze. 'We hebben ze nog nooit eerder zo snel gevonden.'

'Ik weet het, baas. Daar is Pete.'

Rechercheur Pete Stenning, eenendertig jaar, lang en aantrekkelijk met donker krulhaar, rende lichtvoetig de trap af om zich bij hen te voegen.

'Wat kun je ons vertellen, Pete?' vroeg ze toen hij dichtbij genoeg was.

'Ze zijn om 20.15 uur gevonden door een bloemist hier uit de buurt,' zei Stenning. 'Ik heb hem net gesproken. Hij had het heel druk gehad vanwege Valentijnsdag en morgen heeft hij een grote bruiloft en daarom hadden hij en een paar assistenten nog lang doorgewerkt. Hij moest even een sigaretje hebben en omdat roken op straat wordt afgekeurd, loopt hij meestal de

straat uit naar de trap bij Horsleydown. Hij vindt het rustgevend om naar de rivier te kijken, zegt hij, en je kunt er schuilen als het zeikt. Zijn woorden, niet de mijne.'

'En hij zag ze?'

'Er kwam net genoeg licht uit het Brewhouse achter hem en van de brug voor hem, zegt hij, hoewel hij niet helemaal zeker wist wat hij zag tot hij naar beneden naar het strand was gelopen. En voor je het vraagt, hij heeft verder niets gezien. De twee vrouwen in de winkel bevestigen zijn verhaal.'

'Enig idee hoe ze hiernaartoe gebracht zijn?' vroeg Anderson.

'Via het water is een mogelijkheid,' zei Stenning. 'Maar eerlijk gezegd betwijfel ik dat. Dit is een verdomd verraderlijk plekje om aan te leggen met een boot, behalve als het heel hoog water is.' Hij gebaarde naar de rivier. 'Vlak onder water liggen de resten van een victoriaanse kade,' ging hij verder. 'Als jouw boot daar met wat voor snelheid dan ook tegenaan vaart, is de kans groot dat je zinkt.'

'Via de weg dan?' zei Dana.

'Dat is waarschijnlijker,' zei Stenning. 'Er is iets wat je moet zien,' ging hij verder. 'Een stukje verderop onder de brug.'

Dana en Anderson volgden Stenning in de schaduwen onder Tower Bridge terwijl ze de uitgestoken hoofden en intense blikken een paar meter boven zich probeerden te negeren. Toen verplaatste alle aandacht zich van de politiemensen naar de kleine zwarte zakken die uit de politietent werden gedragen. De jongens werden meegenomen. Een paar woedende kreten weerklonken, alsof de politie op het strand verantwoordelijk was voor wat er met de kinderen was gebeurd.

Onder de brug waren geüniformeerde agenten met toortsen nog steeds bezig het resterende stukje strand uit te kammen. Een klein gedeelte was afgezet met politietape. Stenning liet het licht van zijn zaklantaarn erop schijnen.

'Voetafdrukken?' vroeg Anderson.

'Een groot soort rubberlaarzen,' zei Stenning. 'Ze lijken het-

zelfde profiel te hebben als de afdrukken die we vonden in Bermondsey. Maar het rare is dat hij hier helemaal niet hoefde te komen. Kijk.'

Hij wees terug naar de trap.

'Hij heeft ze de trap af gedragen en toen een paar meter over het strand naar de plek waar we ze hebben gevonden. Hij wilde het vast en zeker zo snel mogelijk achter de rug hebben. En toch loopt hij helemaal hiernaartoe, een omweg van – zeg maar – acht meter, om een voetafdruk achter te laten.'

'Op het enige stukje zand dat ik kan zien,' zei Dana.

'Precies wat ik dacht, mevrouw,' zei Stenning. 'Op de rotsen en de kiezels zou hij geen afdrukken hebben achtergelaten. Dus hij loopt naar een stukje zand dat, heel handig, precies onder de brug ligt waardoor de regen er niet bij kan komen. Hij wilde dat we hem vonden.'

'Brutale klootzak,' zei Anderson.

'Wie, brigadier? Hij of ik?'

'Allebei. Wil jij met de lichamen meegaan?'

Stenning ging akkoord en vertrok om achter het mortuariumbusje aan te rijden dat de lichamen van de jongens meenam.

'Ik ga verder met het onderzoek onder de buurtbewoners, als je het goedvindt,' zei Anderson.

Dana knikte. Anderson werd altijd heel onrustig als hij tijdens een onderzoek gedwongen werd om meer dan een paar minuten stil te staan.

'Iemand moet iets hebben gezien,' ging hij verder. 'Ook al weten ze het misschien zelf nog niet.' Hij draaide zich om om te vertrekken maar stopte halverwege. 'Wat is er aan de hand, chef?' vroeg hij.

Ze zou niets moeten zeggen, alleen maar dat het prima met haar ging. Het was belangrijk voor het team dat het prima met haar ging.

'Deze maakt me bang, Neil.'

Ze zag dat hij zijn hoofd naar achteren trok, zijn ogen dichtkneep. 'Jij bent de hoofdresearcher die de Ripper heeft ge-

pakt,' zei hij. 'Ik durf te wedden dat hij bang is voor jou.'

Anderson zei altijd graag wat hij dacht dat het juiste was. Zelfs als het juiste een overduidelijk cliché was.

'Mark en Lacey hebben de Ripper gepakt,' zei ze. 'Ik heb alleen maar de eer gekregen. En ik ben nooit zo bang geweest voor de Ripper als voor deze. Vier jongens dood in twee maanden. En eentje wordt nog vermist. En hij gaat steeds sneller te werk. Hij ontvoert ze sneller en hij vermoordt ze sneller. Hoe lang hebben we voor de volgende?'